

**SANDORIS
SU
VELNIU**

SANDORIS SU VELNIU

ELIZABETH O'ROARK

Iš anglų kalbos vertė
Indrė Kairytė

Sofoklis
VILNIUS, 2025

Skiriu savo komandai – blogiukėms vidutinio amžiaus *Elven Assassin* žaidėjoms. Be šių moterų nebūčiau išleidusi nė vienos knygos.

Gėris prieš blogį.

Komiksuose viskas atrodo paprasta. Vienas vyrukas užsigeidžia sunaikinti pasaulį. Kitas siekia jį išsaugoti. Blogiukas paženklintas randu, žiauriai elgiasi su savo mergina. Didvyrio skruostikauliai tokie išraiškingi, kad galėtum stiklą pjauti, o pusę savo vakarienės atiduoda benamiam šuniui skersgatvyje.

Tikras gyvenimas sudėtingesnis. Kartais blogiuکو randai slepia auksinę širdį. Kartais *abiejų* skruostikauliai išraiškingi. Neretai tiesą, kur įsivėlei, suvoki tik tada, kai jau per vėlu.

Išskyrus tuos atvejus, kai esi kviečiama dirbti šėtonui... Tokiais atvejais ganėtinai aišku, kur veliesi.

Pasiūlymą išgirdau su draugu Džonatanu gerdama kavą jaukiame vidiniame kiemelyje, kuriame palmės užstojo ryškią rytinę Santa Monikos saulę.

– Prieš atsisakydama bent sužinok, koks užmokestis, – priduria jis. Būtent tokio pasiūlymo tikėtumeisi iš Šėtono personalo vadovo.

Reikėtų patikslinti, kad Heisas Flinas, Džonatano viršininkas, iš *tiesų* nėra Šėtonas. Na, jis nevadovauja pragarui ir neturi ragų. Nežinia, gal ir turi šakes, bet, sprendžiant iš mėgstamų specialiai jam siūtų Tomo Fordo kostiumų, visiems su šakėmis susijusiems reikalams *ką nors* samdo.

Šėtonas – tai mano, ne Džonatano jam duota pravardė. Vis dėlto ji taikli. Visų pirma, vyrukas yra įžymybių plastikos chirurgas – būtent tokias pareigas užimti tikėtumeisi Šėtoną, jei dėl tam tikrų priežasčių negalėtų praktikuoti teisės.

Antra, jis britas. Anokia paslaptis, kad visi kerintys britai, išskyrus Džeimsą Bondą, yra blogiukai. Tokią išvadą priėjau remdamasi Džeinės Ostin romanais ir vieninteliu matytu Džeimso Bondo filmu.

Galiausiai – jis kiek per tobulas, o tai byloja apie pasitelktą juodąją magiją. Pernelyg aukštas, per daug sportiškas... Smakras kvadratinis, akys tamsios, lūpos putlios – grėsmė aplinkiniams. Paklauskite visų tų vargšelių aktorių, kurias kartą ar porą nusiveda į pasimatymą, o tada palieka kelti į instagramą liūdnas nuotraukas ir miglotas citatas apie vienatvę. Negaliu užtikrintai teigti, kad tos citatos apie jį, bet vyras neabejotinai patrauklus tiek, kad jam pasišalinus kamuočių savigrauža.

Man dėl to jokių sunkumų. Per šiuos itin sudėtingus metus įgijau supergalią – tapau atspari dailiems vyrams. Sesuo pavadintų ne atsparia, o *sužalota*, betgi ji nuo pat keturiolikos palaiko santykius su vienu vyru, tad ką išmano?

– Kokios būtų mano pareigos? – pasiteirauju, atsilošdama kėdėje. Klausimas veikia formalumas. Turint omenyje mano finansinę padėtį, šiuo metu negaliu būti itin išranki. – Kadangi kalbame apie Heisą, veikiausiai prekiaučiau žmonėmis ar heroinu.

Džonatanas nusijuokia. Nuvargęs ir sykiu pralinksminτας atsilošia kėdėje.

– Viskas ne taip blogai. Noriu, kad pakeistum mane, kol su Džeisonu būsime Maniloje.

Barkštelėdama pastatau ant stalo kavos puodelį. Laikino Džonatano pakaitalo paieška prasidėjo prieš mėnesių mėne-

sius, vos tik jiedu su Džeišonu sužinojo, kad paraiška įsivai-
kinti patvirtinta.

– Kas nutiko? – teiraujuosi. – Maniau, reikiamą žmogų
radai.

Bičiulis purto galvą.

– Kandidatė nebuvo tinkama.

Spėju, taip koduotai sakoma *Heisas elgėsi kaip šunsnukis*
arba *Heisas per darbo pokalbį su ja permiegojo*. Džonatanas
viršininko niekada neminėjo blogu žodžiu, bet naršydama
TMZ ir *DeuxMoi* paskalų svetainėse pati išsiaiškinau tiesą.
Palyginti su Heisu, mano ankstesnis partneris – tikras an-
geliukas.

– Vienaip ar kitaip, – tęsia Džonatanas, – į galvą šovė
mintis pasamdyti tave. Heisui reikalinga asistentė. Tau rei-
kalingi pinigai. Tobula.

Džonatanas sprendžia įvairiausias problemas: įžymybės
tikisi būti akimirksniu įterptos į užimtą Heiso darbotvar-
kę, Heisas reikalauja stalelio populiariame restorane ar užsi-
geidžia paragauti egzotinių patiekalų. Darbe būtinas taktas,
diplomacija ir gebėjimas įgyvendinti neįmanoma. Sakyti,
kad esu tokiam darbui tobulai tinkama, yra tas pat, kaip
šešiolikmetį vaikiną supažindinti su devyniasdešimtmete
senute ir spirtis, kad jiedu tobulai dera, nes abu yra hetero-
seksualūs.

– Taigi, prispyrė bėda ir nerandi, kas tave pavaduotų.

Džonatanas pakelia akis nuo kiaušinių baltymų omleto.
Lūpų kampučiai trūkčioja.

– Ne, Tale. Esi diskretiška. Manau, gerai derėtumėte. Be
to, už savaitę darbo moka keturis tūkstančius dolerių.

Išplečiu akis. Žinojau, kad draugui gerai sekasi – neabe-
jotinai geriau nei man, dirbančiai bare „Ant denio“, garsė-
jančiame Džimio Bafeto muzika ir ant galvos ryšimomis
skarelėmis, – bet nemaniau, kad *šitaip* gerai. Keturi tūks-

tančiai, padauginus iš šešių savaičių, kol Džonatano nebus, mano problemų neišspręs, užtat jas gerokai sumažins.

– Nuo to ir reikėjo pradėti, – papriekaištauju, o draugo veide nušvinta mano mylima firminė šypsenėlė – miela, kupina nuostabos, it vaiko, netikėtai išgirdusio komplimentą.

– Turint omenyje tavo jausmus Heisui, buvo lengviau, nei tikėjaisi, – tarsteli jis, stumtelėdamas akinius aukščiau ant nosies. – Noriu, kad žinotum... Neabejoju, jog knygą užbaigsi. Vis dėlto pamaniau, jei nebekaustytų panika dėl avanso grąžinimo, patirtum mažesnę įtampą.

Vadinasi, Džonatanas manimi tiki labiau, nei aš savimi. Knyga, kuriai rašyti esu gavusi ir jau išleidusi dosnų avansą, tik įpusėta, jau metus nejuda iš vietos. Artimiausiais mėnesiais turiu ją užbaigti. Tokioje padėtyje veikiausiai priimčiau pasiūlymą parduoti sielą velniui, jei tik turėčiau šitokį pasirinkimą. Neatsisakysiu galimybės tiesiog velniui padirbėti.

Vis dėlto atrodo pernelyg paprasta. Juk kalbame apie *Heisą*.

– Ir viskas? Na, nereikalingas darbo pokalbis ar kas panašaus?

Džonatano veidu nuslenka šešėlis – menka nerimo užuomina.

– Reikės pasirašyti sutartį ir konfidencialumo pasižadėjimą, bet iš esmės tiek. Heisas pasikliauja mano nuomone. Viskas bus gerai.

Prisiminusi vienintelį kartą, kai su Heisu atsidūrėme vienoje patalpoje, nesijaučiu tokia įsitikinusi. Iki šiol nesuprantu, kaip jis atsidūrė „Ant denio“, kuriame su savo brangiu kostiumu krito visiems į akis, kodėl užsitęsusią sekundėlę stebėjo mane tarytum susidomėjęs. Vis dėlto jam nė nepasiekus baro ši išraiška išgaravo, veide teliko šaltis ir abejingumas. Kai vėl pakėliau akis, Heiso nebemačiau. Galbūt tai niekaip nesusiję su manimi, bet toks susidūrimas neatrodo palanki darbinių santykių pradžia.

– Turiu tik vieną prašymą... – priduria Džonatanas. Palinkęs į priekį sudeda rankas ant stalo. Kostiumo rankovės prilunda prie stalviršio. – Nemiegok su juo. Prašau. Jei vos man išvažiavus sukrisi su juo į lovą, privalėsiu grįžti.

Nusijuokiu – taip garsiai, kad pritraukiu prie aplinkinių stalelių įsitaisiusių lankytojų dėmesį. Siaubinga, kad Džonatanas, seniausias mano bičiulis, apie tai bent užsimena.

– Nenurašyk manęs. Nė už ką nesimylėčiau su tokiu kaip Heisas. Man jau gana nepatikimų vyrų.

Džonatano pečiai susmunka. Pasikaso kaktą.

– Nerimauju, kad Heiso paveikslą susikūrei remdamasi nepagrįstomis paskalomis ir turtinga vaizduote. – Dabar jau į mane sminga užuojautos kupinas žvilgsnis. – O Metas neatrodė nepatikimas. Santykiams nesusiklosčius visi nustebo – me ne mažiau už tave.

Man surakina krūtinę. Džonatano žodžiai nė trupučio nepadrąsina. Mieliau išgirsčiau, kur suklydau, išklausyčiau vardijant ženklus, rodžiusius, kad Metas mane šitaip apvils. Vis dėlto net ir dabar apie mano buvusįjį visi tegali pasakyti: *Koks šaunus jis atrodė vyrukas.*

Džonatanas per stalą palinksta artyn ir spusteli man ranką.

– Padėtis pasitaisys, Tale. Kai sutiksi tinkamą žmogų, tavo gynybinės sienos sugrius.

Tuo kiek abejoju, juolab turint omenyje mano planą apskritai vengti vyrų.

Šiaip ar taip, Heisas Flinas mano sienų ar dar ko nors nelies.

Isuku žiedinėn įvažon prie namo ir žvilgtelį į Džonataną paliktą dieną:

- 7.30 Būti „Starbucks“ Hailando gatvėje. Užsakyti didelę latę (su paprastu pienu). Trys paketėliai cukraus.
- 7.45 Įvedus kodą įeiti į namus. Išjungti signalizaciją. Kavą ir laikraščius palikti ant virtuvinės spintelės.
- Jei 8 valandą Heisas dar nenusileidęs, parašyti jam žinutę. Jei nesuveiks, teks eiti jį pažadinti. Įspėjimas: gali turėti draugiją.

Nerimauju ką nors praleidusi. Kalbant atvirai, nė nesu tikra, ar teisingai supratau pirmuosius nurodymus. Late jau apsilaisčiau sijoną. Be to, nežinau, ar cukrų į kavą suberti turėčiau aš, ar šitiek padaryti sugebės ir pats Tamsos Valdovas.

Jei prispaustų rimta bėda, galėčiau pasiklausti Džonataną, bet šiuo metu jis pakeliui į Manilą. Veikiausiai jam ramybės neduoti vertėtų rimtesniais klausimais. Dievas liudininkas – labai tikėtina, kad dienai įsibėgėjus jų iškils. Jei apskritai šitiek išdirbsiu. Sėdint automobilyje priešais Heiso rūmus Holivudo kalvose dėl šito apninka abejonės.

Visų pirma, jau nekenčiu viršininko, o tai visuomet prastas ženklas.

Visų antra, *nuoširdžiai* bjauriuosi jo namais. Tikėjausi ko nors panašesnio į patį Heisą: tiesių linijų ir palankių perspektyvų, staiga atskleidžiančių netikėtą prašmatnų grožį. Vietoje to išvydau namą, kokį pirkty žmogus, jutube išgarsėjęs daina apie oro gadinimą, – dydžiu priylgstantį kaime-liui, papildytą gausybe neskoningų detalių: fontanėliais, kolonomis, arkiniais langais, net *bokšteliais*. Klimate, kuriame klesti žiedus kraunantys medžiai ir bugenvilijos, sode prie šio namo matyti tik tvarkingai apkirptos gyvatvorės ir vienintelė kresna palmė, bylojanti apie beširdiškumą, kurio ir tikėjausi iš žmogaus su tokia skandalinga praeitimi.

Prieš lipdama iš automobilio atlošiu pečius ir giliai įkvepiu. Visai nesvarbu, patinka man Heisas ir jo namas ar ne. Šis darbas – būdas sudurti galą su galu. Pirmoji palanki galimybė po itin sunkių metų. Neketinu visko sumauti.

Nesvarbu, koks pasibaisėtinas Heisas pasirodytų. Neprivalau viršininko mėgti, kad sugebėčiau prikąsti liežuvį ir vykdyti pavedimus. Juk tik šešios savaitės.

Rankose balansuodama laikraščius, kavą ir rankinuką, sugebu atidaryti duris ir nutildyti signalizaciją. Į grindis kaukšinėiais aukštakulniais žengdama per namus, interjerą įvertinu kaip tokį pat nuviliantį, koks pasirodė ir eksterjeras: grindys marmurinės, daugybė masyvių medinių baldų, dveji didingi įvijai laiptai, vedantys į atskirus namo sparnus. Vieniša pasijuntu net ir nakvodama savo studijos tipo butuke, tad nė neįsivaizduoju, kaip jausčiausi tokioje didžiulėje erdvėje. Kita vertus, neabejoju, kad Heisas vienas miega retai.

Išsitraukiu iš Džonatano perimtus du telefonus – vienas skirtas įprastiems Heisui adresuotiems skambučiams, kitas skubiems atvejams. Jau ketinu išdėlioti laikraščius, kai išgirstu Heisą besileidžiant laiptais. Širdis pradeda daužytis – plaka kaip pašėlusi ir taip garsiai, kad kone gali ją girdėti. Didumą mano darbo sudarys bendravimas su pacientais ir

įvairūs Heiso pavedimai. Su *šituo* susitvarkysiu. Nesu pasirengusi tik susitikti su viršininku.

Zvilgtelėjusi į priešais kabantį veidrodį įsitikinu, kad nauja šilkinė palaidinė vis dar tvarkingai sukišta į sijoną, o ant šio išplitusi kavos dėmė smarkiai nekrenta į akis. Visa mano išvaizda šaukte šaukia „kišeninio dydžio ir nekelianti nė menkiausios grėsmės“: plaukai suimti į uodegėlę ant pakaušio, veidas pagražintas tik blakstienų tušu ir lūpų blizgiu, nieko daugiau. Tik akys išliko kiek... hm... maištingos. Turėčiau jomis byloti: *Esu pasirengusi pasitarnauti*, betgi šiuo metu žvilgsnis veikiau sako: *Nešiojuosi pipirinį puršiklį ar Pažįstu kelis gajos narius*.

Heisas pasirodo man dar nespėjus ištaisyti padėties. Vilki šiugždančius baltus marškinius ir juodą kostiumą. Yra net aukštesnis, nei maniau – ir dar gražesnis. Tamsūs drėgni nuo veido nubraukti plaukai spindi, ryškūs skruostikauliai kiek paraudę – vis dar įsilęs po dušo.

Veidas, skatinantis atsigręžti dar kartą, o tada ir trečią. Raginantis pasiruošti atlaikyti balsą... neabejotinai žemą, šiurkštų it žvyras. Toks balsas tįpteli stygą pilvo apačioje ir priverčia nekantriai suspausti šlaunis. Štai kaip pasijusčiau, jeigu jis nedėbsotų į mane it į įsibrovėlę.

– Ar čia koks juokelis?

Heisas laukia atsakymo. Balsas būtent toks, kokį įsivaizdavau. Gaila, kad įspūdį sugadino būdamas savimi. Juk turėjo žinoti, kad sulauks manęs, o *kol kas* nieko blogo nepadariau.

– Ne, – užtikrinu, staiga nudžiugusi dėl mus skiriančios virtuvės spintelės. – Esu Talė. Džonatanas prašė pavaduoti, kol jo nebus. Maniau, apie tai žinai.

Ties žandikauliu vyrui trukteli raumuo.

– Sakė, kad jį pavaduos Natalija, – meta giliai atsidusdamas. – Neminėjo savo draugės, *barmenės*.

Žodį „barmenė“ ištaria lyg tai būtų *rasistės* ar *pedofilės* sinonimas. Buvau linkusi manyti, kad šitiek alkoholio suvartojantis vyrukas labiau gerbs mano profesiją.

– Ar kas nors negerai? – teiraujosi. Balsas veikiausiai grėsmingas, ne toks taikus, kokio reikėtų – juk nėra padėties, kurios nesugebėčiau dar labiau pabloginti. Tačiau dėl šios galimybės mečiau darbą, tad neketinu pasiduoti be kovos.

– Teks pasikalbėti su Džonatanu, kai jo lėktuvas nusi-
leis. – Heisas nykščiu ir smiliumi suspaudžia nosies šaknį. – Akivaizdu, kad įvyko nesusipratimas. Na, ar turi tokio darbo patirties?

Ar turiu patirties atsakinėti į telefono skambučius ir parnešti drabužius iš valyklos? Taip. Užtektinai. Rimtai negaliu patikėti, kad Džonatanas nerimavo, jog galiu su šiuo vyruku permiegoti. Tikra tiesa, jam norėčiau padaryti daug ką. Daugelis veiksmų susiję su seilėmis, tik toli gražu nėra seksualūs.

– Taip, – atremiu susinerdama ant krūtinės rankas. – Pastarąjį kartą, kai domėjausi, atsiliepti į telefono skambučius nebuvo reikalingas Harvardo verslo administravimo magistro laipsnis.

– Akivaizdu, kad tokio neturi, – rėžia Heisas.

Galėčiau atšauti siekusi magistro laipsnio, bet *mestų* mokslų paminėjimas tiesos veikiausiai nepadėtų įrodyti.

Heisas pasičiumpa kavos puodelį ir atsidūsta išvydęs cukraus paketėlius. Pasirodo, jis *yra* pernelyg užimtas ir reikšmingas atplėšti cukraus pakelius. Pamoka rytdienai išmokta, tačiau panašu, kad rytdienos nebus.

– Paskambinsiu Džonatanui, – meta Heisas jau eidamas laukan. – Pernelyg patogiai neįsitaisyk.

Durims trinkelėjus lėtai ir giliai atsidūstu. Kas, po paraliais, čia nutiko? Suprasčiau, jei būčiau nepatikusi artimiaus susipažinus – nebūtų pirmas, – bet tikru šunsnukiu pasirodė man nė neprasizįojus.

Pasiremiu į marmurinį stalviršį ir slepiu veidą delnuose. Apima nusivylimas. Darbą „Ant denio“ mečiau iš anksto neįspėjusi. Atgal manęs nepriims. Vadinasi, jei greitai nerasiu kito darbo, teks paspaudus uodegą grįžti namo į Kansasą. Būtent tai prognozavo mano buvęs vaikinai.

Blogiausia, kad ši darbą palaikiau *ženklų*. Ženklų, kad viskas bus gerai, kad sugebėsiu išsikaupti iš duobės, kurioje atsidūriau. Sėkmė mane apleido tą akimirką, kai priėmiau avansą už knygą. Kodėl dabar padėtis turėtų pasikeisti?

GALIAUSIAI PATRAUKIU Į DŽONATANO kabinetą dešinėje nuo virtuvės. Jis nedidukas, saulėtas, asketiškas it dzenbudisto. Stovi darbo stalas ir kėdė, o vieninteliai dekorų elementai yra ryškiai žalios papartis ir dvi įrėmintos nuotraukos – vienoje įamžintas Džeisonas, kitoje mūsų trijulė, besijuokianti vėjyje, pozuojanti apšviesto Santa Monikos tilto į jūrą fone.

Gurkšnodama šaltą kavą ir laukdama, kol būsiu atleista, pradedu atsakinėti į per savaitgalį gautas žinutes. Vidury dienos paskambinus Heisui esu beveik, *beveik* susitaikiusi su mintimi apie atleidimą. Skrandį vis tiek surakina. Niekada neteko būti atleistai iš darbo. Taip pat anksčiau niekas nėra vienu negailestingu mostu atėmęs šitokios pinigų sumos.

– Šįryt, – Heisas kalba įtemptu balsu, – buvau... nuste-
bintas. Tik noriu įsitikinti, kad suvoki, kur įsivėlei. Darbas
nėra lengvas.

Kūnu išplinta palengvėjimas – staigiai, sakytum pro sklendę išsiveržęs garas. Nesu tikra, kodėl Heisas apsigalvojo, iš tiesų man tai ir nerūpi.

– Niekio tokio.

– Dirbsi ilgas valandas, – perspėja jis. – Teks imtis... įvairių užduočių.

Susmunku kėdėje.

– Kalbi miglotai, it Harvis Veinšteinas*, – nejaukiai nusi-juokiu.

Mano juokelį pasitinka gūdi tyla. Panašu, kad ne laiku mėgindama pajuokauti ir vėl sutrikdžiau pokalbį.

– Ne, – galiausiai atsiliepia Heisas. – Tačiau gali būti, kad kai kurios mano gyvenimo detalės pasirodys ne tavo skonui.

– Turi omenyje namo bokštelių? – lepteliu negalvodama. Viduje net krūpteliu dėl šitokio negebėjimo susivaldyti. Reikėtų užsimaukšlinti antsnukį. – Nekreipk dėmesio. Nepatinkančių detalių nepaisysiu. Jokių problemų.

– Gerai. – Heisas nusivylęs sunkiai atsidūsta. Akivaizdu, tikėjosi, kad dingsiu savo noru. – Gali likti, kol grįš Džonatanas. Neabejoju, kad jis šitai jau minėjo, bet noriu pabrėžti: *niekas* neturi gauti mano asmeninio numerio. Niekas.

Džonatanas šitai jau paaiškino – skubriu balsu, it aptarinėdamas branduolinius kodus. Sulaukusi skambučio privailau pasižymėti informaciją, gavusi iš pažiūros svarbią žinutę turiu ją persiųsti – nesvarbu, ar ji asmeninė, ar ne. Asmeninį Heiso numerį turi tik jo draugas Benas, Džonatanas, o dabar dar ir aš... Taigi, jei jis bus paviešintas, žinos, kas kaltas.

– Užtikrinsiu, kad būsi paliktas ramybėje. Džonatanas viską perdavė.

– Būtent, – patvirtina Heisas. – To paties tikiuosi ir iš tavęs. Netares daugiau nė žodžio pokalbį nutraukia.

Giliai atsidususi užsimerkiu. Laukia labai, labai ilgos šešios savaitės.

* Harvey Weinstein – filmų prodiuseris, nuteistas už seksualinį priekabavimą (*čia ir toliau – vertėjos pastabos*).